

PAKITU

CARBONERIA

—Vol fer el favor d'una capsa de polvos?
—...?

Aquest número ha sigut passat
per la censura militar.

LA MÁQUINA PREDILECTA!!...

Demaneu la prova a

ORBIS, S. A. - Balmes, 12

EL DOMADOR DE DEMONIOS

Divertidísima y apreciable
obra, llena de emociones
y sorpresas imprevistas, del
genial y malogrado escritor
FELIPE TRIGO

1'25 ptas

Para pedidos: PUBLICACIONES MUNDIAL, calle
Barbará, 15. — Apartado de Correos número 925. —

TEATRE COMIC

Companyia Rojas - Caparó
Tots els dies: Extraordinari exit
"La mujer sin nombre"

TEATRE APOLO GRAN COMPANYIA GIBERT

Exit de Pim - Pam - Pum - Las Corsarias. — Aviat:
El pueblo en palacio - De Madrid al Páralelo
Preus baratíssims

ROYAL CONCERT

Grandiós exit de Luisa de Lorena
Pepita Mijares i Lina Valeri

TEATRO NOVEDADES (Circo ecuestre)

Grandes funciones todos los dias tarde y noche
Exit grande de RASTELLI Cevetes troupe Les
Dewers cada semana nuevos debuts

MONTE-CARLO

Exit grandiós de Consuelo Ferrer i
Teresita Pons. Molt aviat:
«La primera aventura» ¿.....?

TEATRE ESPANYOL

Companyia SANTPERE - BERGES
Crochard, corrido, ignoscent i
màrtir. A les sis... Cu-Cut

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort moderna. — Carrer Ballesteros, núm. 105. Telèfon 197 G.

SASTRERIA LONDON

Para señoras y caballeros

Traje por 6 ptas.

solamente. Soliciten condiciones y
detalles hoy mismo.

Para señora, caballero y niños, he-
churas de trajes desde 50 ptas. Se ad-
miten géneros del cliente.

Se vuelven con toda perfección
trajes o abrigos.

Balmes, 6, entresuelo, 1.ª

MONTE BAR

(Antes Bombilla)

Sant Pau 75

Telèfon 4870 A.

(De 2 a 4, escudella de pagès)

ALQUILER DE MUEBLES

CAMERA SEVILLANA

Paseo de Gracia, 101, (Rosellón)

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2763 A

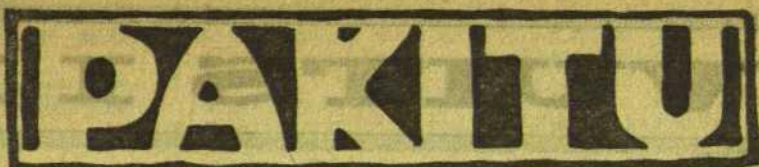
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptas. 3.—

Estranger 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.

LES HORES TONTES

Ai, Senyor! Ja els dic jo, que estem ben posats! Déu nos en guard quan ens dona per portar les coses a punta de llança!

D'ençà que mana el Directori, a tothom li ha agafat la fuga de la rectitud y de l'escrupulositat.

Tots estàvem fets, com vostès saben, a què no ens vingués d'un *tanto*; a no mirar prim en res; a sustentar la còmoda teoria de què «qui ha fet avui, farà demà» i «qui dies empeny, anys rodola». Dit en poques paraules: cap de nosaltres es tirava pedres al fetge.

Però, fillets meus, n'hi ha hagut prou amb què es posés de moda l'anar drets, perquè no es vegi cap geperut; s'ha fet tant de moda l'anar pel bon camí, que ara aquest resulta estret i la gent no hi cap.

Entre poc i massa de les coses! Jo comprenc que no estava gaire bé que les artistes del ram del cuplet ensenyessin la partida baptismal a tothom que la volgués examinar *con pelos y señales*; però tampoc ens sembla gaire correcte ni atinat que, per no descobrir la regió pecto-bronquial, surtin amb samarretes de punt anglès, com si anessin a fer esports de neu.

Crec que si bé era necessari posar *coto* a les extralimitacions d'alguns exploradors *cinègètics*, o sia, d'aquells que anaven al cine a estudiar anatomia, no es té d'arribar a l'exageració d'un popular establiment cinematogràfic, que entre home i dona fa deixar-hi un seient buid per a col·locar-hi un capellà.

Estic conforme amb què es fes neteja de certes publicacions massa *naturistes* que fomentaven el consum de l'Emulsió Scott i dels Hipofosfats de calç entre els alumnes de l'Institut; però, tanmateix, és una mica exagerat que no es permeti penjar als llocs de venda més que *La Hoja Dominical* i el *Patufet*.

Però és que no és aquest el cas; és que, de la mateixa manera que en temps de tolerància, si ens permeten com el dit, ens en prenem com el braç—i perdonin la manera d'assenyalar, que no ho he fet expressament,—així que es diu: «a fer el *serio*!», tothom rivalitza en fer la ganyota més ferrenya. Vull dir que en tot som més papistes que el Papa; i, n'hi ha, més que el Papa i que la mama plegats.

Conec una xicota molt catalanista i aficionada a agafar-ho tot per la punta dels cabells, que d'ençà que han prohibit l'ús de les quatre barres, cada dia fa comprar a sa mare quatre pans de crostons, perquè li agrada estar dintre de la llei.

També sé d'un matrimoni que s'ha pres tan a la valenta això d'intensificar la producció, que des de que en Primo de Rivera va donar el cop d'Estat, ja han tingut dues bessonades.

M'han contat que un regidor dels nous, portat pel seu amor a la ciutat i pel seu afany de diferenciar la seva conducta de la dels seus antecessors, ha regalat deu mil pessetes a la caixa municipal.

I, per últim, em consta que hi ha un funcionari d'Hisenda tan empenyat a complir les ordres donades, relatives a la puntualitat, que, per no fer tard a l'oficina, s'hi ha portat un catre i s'hi queda a dormir.

No els sembla que també en fem un gra massa tots plegats?

LA RASPA DE LA SENYORA MUNDA

La senyora Munda tenia una raspa. (Això és una desgràcia que li pot passar a qualsevol.)

La raspa de la senyora Munda no tenia més defecte, ultra ésser bruta, mandrosa, desvergonyida i poca-traça, que el d'agradar-li molt la tropa. Per això la xicota triava molt les cases on anava a servir. (La senyora Munda vivia prop d'un quarter.)

Un dia, la raspa de la senyora Munda es presentà a servir l'escudella amb el cap pelat com una síndria.

—I ara, Miquela! Com és això? Que s'ha fet tallar el cabell?

—Ai, no, senyora!...

—Doncs, què s'ha fet de l'esplèndida cabellera que tenia?

—Veurà. Es que s'ha canviat la guarnició, sap?

—Bé... I què té que veure?

—Es que tots els soldats del regiment que ha marxat m'han demanat uns quants cabells com a record!

VUITS I NOUS

ELS pobres ex-regidors, creguin que fan llàstima de debò. Tothom diu que si han daixonses, que si són uns dallonses, i ara resulta que, quant menys, la meitat són purs com una *selva virgen*, que, segons la Geografia, és de lo més pur que corre.

Ara, lo difícil és esbrinar quina és la meitat *incòlume*. Els de la Lliga, amb en Maynés al cap i els monàrquics autonomistes a la cua, criden, espaterneguen, bufen, assegurant que ells són nets com un carrer després d'un xàfec i que la seva tasca a la Casa Gran és mereixedora d'un

àpat d'agraïment.

«Si algú ha fet moros — diuen indignats com en Pich quan li parlen de *La Protesta*, — són els altres. Nosaltres som nosaltres!»

Però els altres asseguren que són els de la Lliga els que dallonses i daixonses, i juren, per la constància d'en Lerroix, que ells no han trencat cap plat ni cap olla i que són austers com un xipré, i que si la caixa és buida, prou pena en tenen.

Nosaltres voldríem arreglar-ho, això. Ens fa pena. Què: partim la diferència?

Ja tornen els estiuejants. Ja gairebé no en queda cap a fora. Els nens tenen d'anar al col·legi i la senyoreta al Conservatori...

Els papàs passen balanç. Per un costat troben que han puginat cent naps al mes per una casota rònega amb sol a tot drap i mosques a l'engròs, sense aigua, però amb *tites*; que s'han torrat la pell i han gastat tres parells d'espardenyes; que la nena ha tingut un *flirt* sense conseqüències; que el nen ha passat la colerina; que han suat com uns manobres i s'han avorrit com l'urbà del carretó dels gossos; que la de casa ha fet un jersei i ha esguerrat les mànigues; que per la

festa major va tenir de donar cinc naps, que encara li couen...

I diu: «Mai més!» Però no en facin cas. L'any que ve hi tornarà amb aquella bona fe. «*El veraneante nace, pero no se ha-*

ce.» Hi anirà mentre visqui. Es el seu *sino*, i dels casos com aquest se n'«arrossen» els pagesos.

...
Fer un viatge al centre de l'Àfrica ja té el seu mèrit. Donar un tomb en aeroplà, no és cosa despreciable. Fer les forces al circ, no està a l'abast de tothom. Casar-se sis vegades, fer articles «macianistes», córrer a peu vint quilòmetres, caçar mussols, parlar l'alemany, beure kèfir, anar al Pol, tocar el contrabaix i jugar als escacs, són coses que es porten l'oli i que qui s'hi dedica no és pas un enze.

Però més meritori que tot això, més deportiu, més entrebancat, és anar amb tramvia al camp del «Barcelona». En Livingstone hi fracassaria. I en Landru, en Lovira i Virgili, en Meléndez, en Miralles Pi, en Vidal i Guardiola, el duc dels Abruzzos i en Capablanca, farien un *feio*. Se'ls arroncarià el llombrigo...

Mercès, Foronda. Tu fas de la nostra raça una raça d'herois. Mercès, o gràcies: com vulguis.

Un amic nostre tenia un negoci a punt de solfa. Era un negoci net... per ell. (Els negocis nets pels uns, acostumen a ésser bruts pels altres.) A la *cuenta*, l'home tenia un tros de terra cap allà Horta, fèrtil en gatoses i abundós en pedres soleiades, i pensava vendre'l a l'Ajuntament. L'home ja tenia gorja avall els dos milions que li'n donaven, deduïdes les comissions i les angües...

Però ha vingut la milícia i li ha aixafat la guitarra. El nou Parc d'Horta ha quedat en *conato de intento*. Els terrenys soleiats i estèrils com una mula, no seran béns del comú... S'ha esguerrat la cria. S'ha estripat la grua...

El nostre amic es venja conspirant i dient epídemies del nou Ajuntament... I li fan chor tots els que somniaven en un empleu, tots els que el perilla la sopa i tots els que sucaven del tros. Que són el trenta per cent del cens de Barcelona i pobles de l'agregació.

:: FEMINAL ::

EN aquest temps de l'any es presenta a totes les senyores, mitges senyores i senyoretas, un paorós problema que de vegades és més difícil de resoldre que la quadratura del Círcol del Liceu i els trenca-closques d'en Novejarque.

Totes les llegidores que tinguin nas—i fins les xates—ja hauran endevinat que faig al·lusió al problema de la indumentària hivernenca, la preocupació més legítima i més fonda de totes les dones civilitzades que confien a l'home la tasca de vestir-les, com a pagament del dret a despullar-les.

Cada any, quan comencen a caure les fulles dels arbres i les castanyeres empastifen les cantonades de l'Ensanche, la dona comença a fixar-se amb els abrics i les pells dels aparadors.

Sobretot quan va amb el marit o el seu equivalent. Insensiblement, fatalment, com portada d'una força misteriosa que l'empeny per dins, com aquelles bèsties de càrrega que, ficades als vagons, fan caminar als trens per a que la gent es cregui que marxen sols, ella s'apropa als aparadors de les cases de modes i es queda badant una bona estona.

De primer no diu res, però s'hi fixa!... Més tard, o un altre dia, hi torna a passar amb el pagano—sigui marit o amic de confiança,—i ja li tira indirectes tan dissimulades com aquesta:

—Per què no em compres aquest abric? Només val sis centes pessetes!

Però com que hi ha individus que la saben més llarga que un rodet de fil, i ni així es donen per entesos, la dona té de burxar la imaginació per cercar un sistema infal·lible que li proporcionï les naturals defenses contra el fred.

Jo, que ja començo a tenir el lloc de seure pelat d'anar pel món, i que en sé un niu, em permetré donar-vos una ajuda, en el bon sentit de la paraula.

Mireu, amigues meves: l'home és agarrat per instint; no veu mai la necessitat de cridar a la modista; si fos per ell, totes aniríem despullades, ho podeu ben creure.

Però no hi ha home que no tingui una flaca o altra, i així com Aquiles tenia vulnerable el taló, tingueu per segur que el vostre flavió té un punt flac que, ben tocat, us obrirà les portes de la cartera.

Es per això que us recomano cercar aquest punt amb verdader afany. No hi planyeu el temps ni la feina, que l'arribareu a trobar.

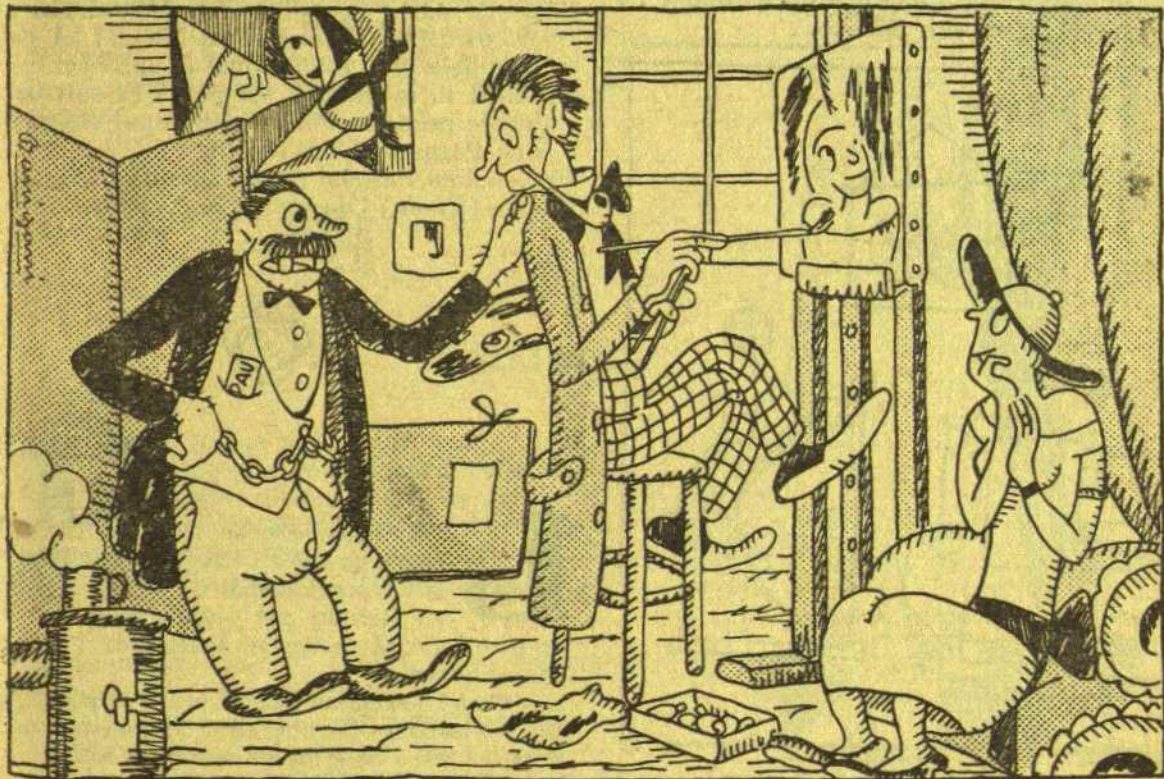
Si el fulano és aficionat a la música, veieu de tocar-li alguna peça que li sigui ben agradable, ja sigui amb instruments de corda o de vent.

Si és futbolista, procureu donar-lo per la banda i que trobi pilota fins a l'olla. Si té preferència pels «toros», mireu de fingir vertader entusiasme per les banyes, i si li agrada el cine, procureu que un dia o altre us vegi en cinta.

Seguiu els meus consells, filles meves, i tindreu la roba que us faci falta. Ah! En cas de què un home sol no pugui comprar-ho tot, mireu de què ho paguin entre dos o tres.

El cas és cobrir les formes; el cas és no anar despul·lades pel carrer; la qual cosa podria reportar-vos una pulmonia i multes governatives per faltes a la moral.

LA BARONESA DEL CIRI-TRENCAT

—Escolti, jove: jo el pago per a que em faci el retrat de la meva dona, però no per a que a cada moment es giri a mirar-la. Què s'ha cregut!

DIA D'INNOCENTS

Quasi drama en un acte.

Personatges: Ell i Ella.

(El principal personatge no surt.)

ESCENA I

(Ell, content com unes Pasquies)

ELL.—Ha! Ha! Poc s'ho pensa la meva dona, la Maria, la innocentada que li he preparat! Quin tip de riure m'hi faré! Ha sigut tota una pensada! He escrit, estafent la lletra, un anònim dirigit a mi, en el que se'm diu que la meva dona m'enganya amb en Pasqual... Amb en Pasqual! Amb el meu millor amic! Amb el que més franquesa té en aquesta casa! Pobre Pasqual, si ho sabia! Ara, fent el tràgic, li ensenyaré l'anònim. Es quedarà de tots colors... Quin tip de riure ens hi farem! Ja ve. Ojo! Posem-nos seriosos...

ESCENA II

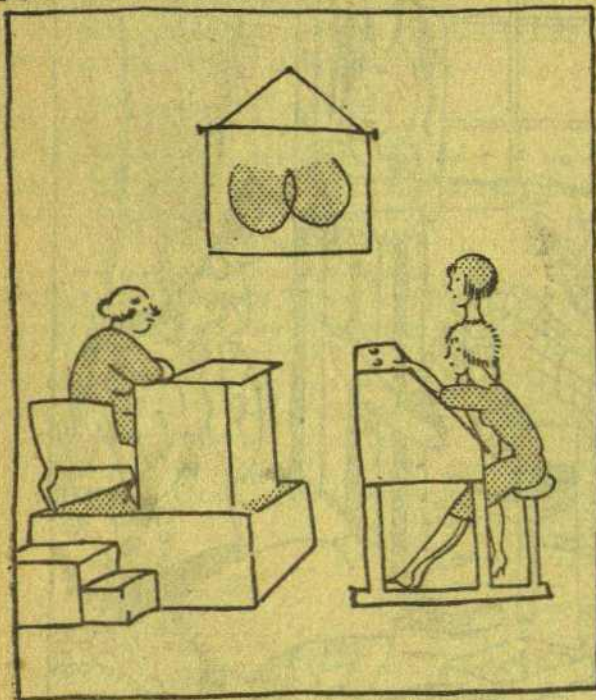
(Ell i Ella...)

ELLA.—Déu te guard, Narcís...

ELL.—Déu te guard. (A part.) No em puc aguantar el riure. (Alt.) Tenim de parlar, Maria.

ELLA.—Parlar? (A part.) Déu del cel! I quina cara més seriosa! Si haurà descobert...?

ELL.—Sí! Es tracta d'una qüestió d'honor! (A part.) Per ara em surt bé això.

—Quins són els enemics de l'ànima?
—Món i dimoni.
—I la carn?
—A tres pessetes la tersa.

ELLA.—Ai! No t'entenc, Narcís! (A part.) Tota tremolo! Es tan imprudent aquell Pasqual!...

ELL.—Acabo de rebre «això». Mira lo que diu: «Señor D. Narciso Calapeix. Su mujer se la frie con Pascual. No bade. Un amigo.»

ELLA.—Jo... ell... (A part.) Estic perduda! (Alt.) Et diré...

ELL.—Parla, desgraciada! (A part.) I ara! Sembla tota emocionada!

ELLA.—(Plorant i caient de genolls.) Perdó, espòs meu! No és culpa meva... t'ho juro!... Ell és molt atrevit... Jo vaig resistir-me... Però l'ocasió... Perdona'm...

ELL.—Però... és cert? (A part.) I me la fregien de debò? Vatuva el bròquil, quin trago!

ELLA.—(Plorant.) Sí... No hi tornaré més...

ELL.—I jo que em creia que seria qüestió de riure...

ELLA.—Eh?

ELL.—Sí, desgraciada! Aquest anònim és fet meu. Era una broma d'Innocents! Poc podia pensar-me que amb una mentida sapigués una veritat tan amarga! Aparta't, desvergonyida! I a aquest Pasqual... el mato!

ELLA.—(A part.) Ah! Era una brometa, eh? I jo tan fava, hi he caigut? Ah! Espera't! (Alt i rient.) Ha! Ha! Ha!

ELL.—Rius? (A part.) A veure si se'm torna boja!

ELLA.—Innocentades a mi? M'ho he pensat de seguida. I m'he dit: broma per broma. Per això he fingit tan desesper. Ho he fet bé?

ELL.—(A part.) Se m'ha rifat. Millor. Ho prefereixo. (Alt.) Noia, ets una Xirgu! (A part.) Si ja deia jo... En Pasqual és incapaç...

ELLA.—I tu un Borràs. (A part.) El surt ha sigut de primera. Per lo que pugui ésser, diré a en Pasqual que es contingui...

ELL.—Si en Pasqual sabia... (rient.)

ELLA.—(Rient.) Oh, sí! Si ho sabia!...

TELÓ

INGRATITUD

LA Susagna, esposa legítima d'en Bernat, tornà d'un llarg viatge. Una malaltia providencial de la sogra privà a en Bernat, per una temporada, de la presència de sa fastigosa, malcarada i desagradable muller.

—Com!—exclamà ella al veure el posat glaç del seu espòs.—Ni una abraçada, ni un ram de flors, ni res, i he estat sis setmanes fora!

I en Bernat, fent un sospir i abraçant a la cercaraons de la seva dona, respongué:

—Sí, tens raó, Sussagna. Sóc un desagratit!

ELS TRES BACONS

EL REGATEIG

En Quim, en Quel i en Biel eren tres bordegassos de Vilafosca de Baix. Eren alts i sapats com un roure (o, millor dit, com tres roures), però bèsties com altres tants ànecs, que és l'animal més soca que es coneix.

Un dia, fent el mec, en Quim va dir que a ell res li feia fàstic: ni trobar mosques al cafè, ni dormir amb llençols bruts, ni aixafar dallonses.

—Doncs a mi—féu en Quel,—ni menjar-me la cansalada que ha servit per a fregar les morenes del manyà de la placeta em fa repugnància...

—Psè!—exclamà en Biel.—Això no és res. A casa ens mengem els pollastres sense treure'ls-hi les tripes...

Començaren a discutir, i en Pau, l'amo de la taverna, els proposà que fessin una juguesca.

—Mireu: el que passi més temps dins la garita que té el porc a la meua cort, serà el més peça de tots.

—Uva!—exclamaren els tres animalots.

I en Quim es ficà dins el pudent refugi del bacó. I passà un quart, i passà mitja hora, i als quaranta minuts en sortí, vermell com un perdigot.

—Uix! Em dono! Si no s'hi pot respirar!

Hi entrà en Quel. S'hi estigué una hora i deu minuts. Quan sortí estava groc com un ninot de cera.

—No puc més! M'agafaria alguna cosa...

Li tocà el torn a en Biel. Passà una hora, i res. En passaren dues, i res. Per fi, quan feia tres hores, amb els ulls fora del cap, grunyint, esparverat..., sortí el porc!

En Biel guanyà l'aposta.

SENTIMENT

DIEN que la gent del camp no té cor. Mentida. També tenen les seves emocions. El que hi ha, és que a voltes no s'encaminen pel mateix corriol que les de la gent de ciutat.

D'això me'n vaig convèncer, no fa gaire, a Pratllufós.

—Pare! Pare!—féu un vaillet a en Soca, un pagès conegut meu...—Corri! L'àvia ha caigut al cup! Corri, que s'ofega!

Haguéssiu vist sentiment com aquell! Els ulls li espurnejaven... Els llavis li tremolaven...

—Déu meu!—exclamà, sanglotant.—La sogra al cup! Quina desgràcia! Aquest any que el vi prometia ésser tan bo!

I que li agradava a l'hereu Riera el regatejar! Ja se sabia: quan baixava a ciutat a comprar lo que li feia falta, disfrutava en regatejar, i es considerava feliç si aconseguia comprar per dues peles noranta lo que estava marcat a tres.

Un dia va entrar a una botiga de robes i va demanar una peça de panyo per a fer-se fer un vestit pel sastre del poble.

—Quant me'n fareu pagar d'això?

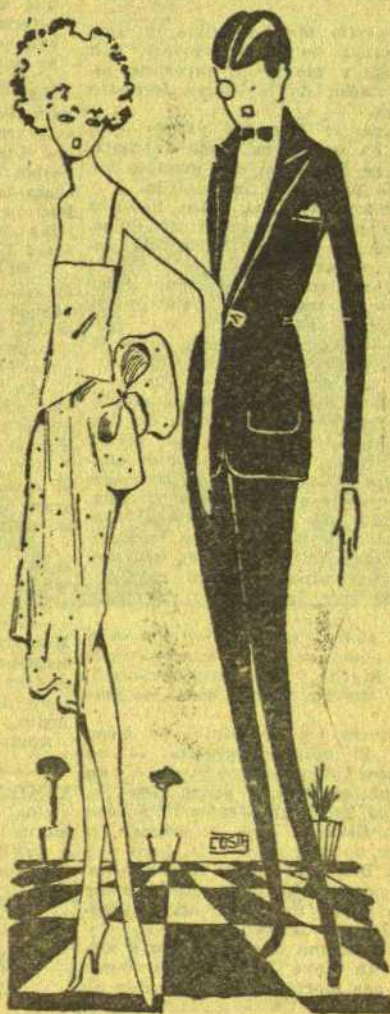
—Tretze rals. És l'últim.

—Trenta rals?—respongué l'hereu Riera, que sordejava un xic.—Us en dono un duro.

—No, no és això! No són trenta rals. Són tretze!

—Ah, tretze! Doncs, així, us en dono deu!

El botiguer va penedir-se de no fer-li pagar el nap.

—Als Estats Units se'n va, senyoreta? Així vostè deu formar part d'allò que se'n diu «les primes d'exportació»?

DE DÍA: PUNTOS AL LÍCRO
DE NOCHE: RANCO NÚM. 19 DEL
PASO DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

SEGÚN EL VIENNO
SE ADMITEN SUBVENCIONES

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1420

UN LIBRO DE BUENDIA, O LOS TRAGINES DE UN SABIO

Un servidor está engiponando un libro. Hacer un libro no es cosa que lo haga el primer sudado. Pero hay libros de toda mena. Desde el libro «Albedrío» al libro «Una letra», hay una gama de colores (esto lo inventó Vasco de Gama) hasta allí. Mi libro es de Geografía y desde que Napoleón escribió «La divina comedia» no se ha desocupado una obra así. A ver si esto no me lo afanan, que carai, pues todo me lo afeitan!

Para que se hagan encargo de todo esto, ahí les endiño un capítulo. Es el capítulo primero, o sea el que veis antes que el segundo. Una mena de capítulo catedral. Lean y asómbrense, pero sin armar ciruela. (No siempre ha de ser fresa.)

«La Geografía (de Geo, vista, y Grafía, de pájaro) es la descripción, con todos los eta y uta de la superficie interior y exterior de la Tierra terrestre o terráquea.

La Tierra se dice así porque está compuesta en su mayor parte de agua. El agua se divide en dos grandes categorías: la primera y la segunda.

La primera es el agua dulce, llamada así porque no tiene ni así de dulce, pues es insípida como un reformista. La segunda es el agua salada.

Los hombres emplean el agua dulce para lavarse la cara y las manos y las mujeres la ropa sucia.

También hay quien la bebe, pero éstos están tocados de la seta.

El agua salada hace ir de cuerpo.

En sus relaciones con el agua salada, el hombre también se divide en dos categorías: los que se aguantan arriba (nadadores) y los que se aguantan abajo (ahogados). Hay una mena entremedio que son los que pescan con caña.

El pescador de caña engatusa xanguitos, muelles y llisaras, pero no quiere bromas con ballenas ni con el tranvía de San Andrés. (Porque ¡ba-lle-no.) El pescador coge la pesca y su mujer se la fríe.

Algunos golpes, el pescador de caña saca, con aquel contento, zapatos espeñados, pellingos y muy raramente máquinas de escribir. Nunca saca los gastos.

En la tierra los pescadores se dicen cazadores. El cazador necesita, si no quiere hacer el pallús, un perro, un morral, una escopeta y pañas. Las pañas para no hacer un Weyler. (Un feo.)

El perro lleva la caza y pulgas. Un perro chico no vale gran cosa, pero uno grande ya Dios n'hi doret. No obstante, con una perra grande se puede subir al tranvía y con un perro, no. Diferencias sexuales que irritan.

El morral es una mena de saco o mejor dieho, de mefo. Entre los cazadores no faltan pas morrales. Pueden subir de pies.

La escopeta es un trasto que hace ¡pan! como los panaderos. Un vaso del de Valls también es escopeta. Se parece a los gatos en que tienen gatillos y es una cosa que conviene a los pobres, pa-

ra ir tirando. Con ella, como con un lápiz, se apunta.

Hay cazadores de conejos y cazadores de hombres. Estos se les dice soldados. Los civilizados gastan cañones, fusiles y diplomáticos. Los salvajes, flechas y se barajan a golpes de piedra. Los salvajes siempre reciben.»

Etc., etc.

¿Verdad que tendré un lleno? Un servidor no es una sueña tortillas, pero cree que me haré barba de oro.

¡Ei! ¡Si no me lo pisan!

BUENDIA Y GASSOL

ENTRE BASTIDORES

(Para evitar rectificaciones, declaramos que al decir entre bastidores, no nos referimos ni a los miles ni a las chicas que bordan, ya que éstas también se pasan la vida entre bastidores.)

—En el Coliseo Cosmopolita, de Corbera de Arriba, se ha estrenado, con éxito espantoso, el drama de familia «La Cama», basado en una despiñante novela del inglés Harri. Interpretación como la de la bella y aguerrida actriz Paz Tera no lo habíamos visto jamás. ¡Hay que ver a esta mujer en «La Cama»! La recomendamos.

—Dentro de dos o seis meses debutará en «Romea», cuya empresa no repara pas en sacrificios en pro del Teatro Catalán, el domador indio Nomela Tochis, que presenta una admirable colección de *gonococus* amaestrados.

—La compañía Parcerisas-Salisachs ha sido obsequiada en Torrellas con un banquete por lo bien que hacen todos «El idiota».

—En breve se estrenará en el «Goya» el drama histórico «El mal parto». Figura un rey parto que hizo traición a su patria y lo escabecharon.

—De una pulmonía triple ha fallecido a la avanzada edad de 68 años la ingenua dama joven Carmencita Cuscunillas. (L. P. S.)

—Firmado por «Amichatis», Capdevila, Montaner y Sañudo, se ha leído a la empresa del «Nuevo» un vaudeville que se dirá: «El llagostí bord, o secrets d'una triple Neugera». La obra no engresó a nadie.

Auguramos un éxito.

FAMILIA aristocrática, que posee perro «lulú», de pelo sedoso de un negro de humo de estampa, desea lacayo con cabellos y patillas del mismo tono, para que hagan juego. — Razón: «Bético», 14641 : :

LAS BOLAS QUE SE EMPATOLLAN

—Muchas casas dicen que tienen 1/4 de baño y tienen un baño entero. Ganas de enredar.

—Una cosa no puede tener más que 3/3. Pues la guardia civil tiene muchos más.

—Cuando llueve a botes y barrales, se dice que cae un agua-cero, en vez de decir que cae un agua-mucho o un agua-fuerte.

—Un abogado os dice que ganaréis el pleito y os cobra 20 pañas por la consulta. Luego resulta una afirmación gratuita.

—Los catedráticos dicen que dan clase... Y cobran la matrícula.

—Muchos, al garlar, dicen: «Continda en pie la afirmación que queda sentada.» ¿En qué quedamos?

K. NUTILLO

JOVEN ex diputado, con buena labia y levita nueva de trinea, desea colocación. — «Bético», 62'50 : : : : : :

LA MUERTE DEL JUSTO

¿SUICIDIO, o ENSARRONADA?

Un escombriaire encontrósse ayer, con aquella sorpresa, en un femero del Clot, el cadáver de un fulano dividido en cuatro cuartos. Este detalle hizo que el hombre abrigase—a pesar de que la estación aun es calurosa—la sospecha de que el muerto era un tal Justo, conocido rentista, pues todo dios sabía que era un fulano que tenía cuatro cuartos.

La policía, que casualmente aquel día no tenía nada que hacer, comenzó a ensumar, ensumar y sacó la conclusión de que el cadáver pertenecía a un difunto. La deducción no fué muy luminosa (se hizo de noche), pero Dios ni doret.

Preguntada la flavía de Justo por un compañero nuestro, que amaga el nombre porque le debe un pico al sastrer, dijo si hace o no hace:

—¿Justo? Hace un pedo de semanas que no lo he visto.

—¿Quiere verle? Está en el Depósito.

—¿Y qué hace allí?

—Tuf.

—Es que no se lava, ¿sabe?

—¿Quiere venir a verle?

—¡Y ahora! ¿Para que digan que voy detrás de los cuartos?

Nos quedamos, pues, a las obscuras, si bien a última hora llega hasta nosotros, con gran cachaza, el espantoso rumor de que se trata de un suicidio. Romances: nosotros, que la sabemos muy larga, sospechamos que todo ello es una levantada de camisa.

En nuestro número próximo les haremos cinco del cómo y el por qué garlamos así. Apa.

A VISO

Entre las calles de Ginjol y Cremat Grant se perdió ayer una raspa joven-cita, que responde al nombre de Quica. Tiene una mancha de deseo en el ombligo y le pude el aliento. Por ser recuerdo de familia se gratificará su devolución con 3'50 pañas. Razón: Institut d'Estudis Catalans.

—Però, jove! No li he dit que sóc casada?

—No hi fa res. No sóc gelós.

POTI-POTI

A un gandul impenitent
preguntí: «Com va el treball?»
S'estirà, féu un badall
i em contestà: «Anem fent!»

Dona pobra amb home ric?
Ca, barret! Als quinze dies
perdrà home i perdrà amic!...

Passa avui per eixerit
qui és sols desvergonyit.

El noranta nou per cent
que van d'acompanyament
quan es mor una persona,
no hi van pas per sentiment...;
hi van... per passar l'estona.

De sobra està demostrat
que igual són celebritat

el geni, el savi i el *pillo*.
Exemple: Sarah Bernhardt,
en Marconi i el Vivillo.

Per què vols portar petaca,
si encara no tens butxaca?

Si guardes diners encara,
la nora et cridarà «mare».
Mes si veu que res et sobra,
amb prou feina et dirà «sogra».

—Escolta, tu! Diuen que en Manel s'entén amb la teva dona?

—Ca! No ho crec. Això és algú que li vol mal!

CONTE DE LA VORA DEL FOC

EL PRESTIDIGITADOR

ENS hem assabentat de què a la Lliga Regionalista, a manca de feina més important, els prohoms de la casa passen l'estona explicant contes plens de ingenuïtat. I un d'ells és aquest:

Un dia, en una reunió, un paveró va comprometre's a fer un joc de mans.

L'improvisat prestidigitador va fer-se portar un morter; va demanar un mocadoret de seda a una senyoreta i després una pila de joies a tots els presents.

Qui, li va donar un rellotge d'or; qui, les aracades de brillants; altres, valuosos anells; en fi: tothom va facilitar-li els objectes de més preu que portava a sobre.

Quan va tenir-los reunits, de totes les joies va fer-ne un pilot; les va embolicar amb el mocadoret de seda i les va col·locar dintre el morter.

I sense més explicacions, va començar a picar les joies amb la mà de morter, fins a trossejar-les.

Quan els amos dels objectes maltractats varen començar a sentir l'espetec de la trencadissa, es van alarmar de mala manera i donaren grans mostres d'inquietud.

—Que és de debò?—preguntaven.

—No fem bromes!—deien alguns.

—Fugi, home!—replicaven altres.—No veu que són jocs de mans?

I amb més fúria que mai rematava la seva feina, fins a esmicolar-ho tot.

Però de sobte es quedà parat. Rumià un xic, i modestament digué al públic:

—Bo! Ara no em recordo com segueix!

El conte no diu com es va acabar la reunió, però cal sospitar que fou a cops de cadira.

EN GELABERT

EN Gelabert era un fresc d'aquells de Reial Ordre, i gràcies a la seva *frescura* sortia sempre com aquell de tots els mals passos.

Dies passats, un papà l'atrapà, a Caldetes, fent el mec a una menor.

—Es pot saber, desvergonyit, què hi feia aquí amb la nena?—li preguntà el bon senyor, indignat.

I en Gelabert, amb to emfàtic, respongué, sense perdre la seva serietat:

—Compleixo el deure sacrosant i filològic que té tota ànima conscient d'enlairades concepcions, donant comiat a l'esperit groller i escatològic per a fer resplendir l'amor sublim que aconorta i reconforta...

I se n'anà, deixant a l'irritat pare amb un pam de boca oberta.

—No vinguis, Peret, que la mare diu que no li agrada per gendre...

—Ai, ai! Tampoc m'agrada ella per sogra, i no dic res.

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC.. ETC.

XAFARDERIES TEATRALS

Ja hem esbrinat el perquè va tanta gent a veure «La mujer sin nombre» al teatre «Còmic». Senzillament, perquè hi ha un xicot que es diu Furquet, que vestit d'advocat fa una magnífica defensa d'una senyora que, després de fregir-li al seu marit, encara li vol fer pagar el beure.

Aquesta teoria, barrejada amb una colla d'efectes melodramàtics que trenquen el cor, ha fet furor entre el *bello sexo*, que ho troba molt posat en raó i no es cansa de fer-hi anar a tots els marits coneguts, per veure si es convenen de què la dona que fa el salt és una desgraciada digna de plànyer.

El que és, si s'escolten a la Caparó i en Furquet, ja estan frescos!

Saben lo que també està fent molta forrola? «El pierrot negro», que és una opereta hongaresa amb la qual va inaugurar la seva temporada el teatre «Nuevo», després d'una llarga sèrie d'entorpiraments.

El títol, de per si, ja és una cosa que crida l'atenció, puix, acostumats com estem a què tots els pierrots semblin forners, esperàvem que l'heroi de la nova opereta fos un senyor pintat de carboner; però, la negror, el protagonista no la du a la cara, com era lògic suposar, sinó al trajo. De manera, que potser hauria estat més just i més apropiat dir-ne «El pierrot blanco y negro».

Però com que el nom no fa la cosa, que deia el marqués d'Allella quan era alcalde, passarem a examinar els demés aspectes de la nova opereta.

Què en direm de la lletra? Com que en Giralt, l'adaptador, és amic nostre, no en volem dir res per compte propi, a fi de què no es digui que ens fa parlar la passió.

Només ens limitare... a contar una petita conversa entre dos espectadors. L'un deia a l'altre:

—Què s'estimaria més com a espectador? Un canvi de lletra, o una lletra de canvi?

—Home; m'hi pensaré!

Ara, en tocant a la música, hem de dir, *sin ambages ni rodeos*, que es de lo més bonic que hem sentit en el ram. Té una frescor de mató de Pedralbes que enamora, i és joganera com una noia de quinze anys, d'aquestes que no fan més que jugar.

Està instrumentada amb una gran valentia i té un to més modern que els Ajuntaments espanyols.

En Pep Viñas, no es pot negar que és un còmic que ha corregut la Ceca i la Meca i la Vall d'Andorra, perquè ha montat la nova opereta amb el mateix gust amb què es pugui montar a París, que és on es monta amb més gust del món.

Després ha acaparat una col·lecció de dones boniques, tretes de no se sap on, perquè mai n'havíem vist tantes de plegades, que l'espectador de bona fe es queda amb la boca oberta, o amb un pam de nas, segons les aficions.

De tot això plegat se'n diu un èxit, que també es deu en part—just és fer-ho constar—a la presentació de l'obra. Sobretot els trajos lluminosos, que obliguen a deixar el teatre completament a les fosques—amb gran acontentament dels que festegen,—i el quadro de Versalles, digne d'una gran *revue*.

A «Romea» va aplaudir-se de debò una nova producció d'en Sagarra—el gran poeta,—anomenada «Les veus de la terra», que, segons els entesos, són veus de primera, molt millors que la famosa *Veus de Catalunya*.

Els de l'«Espanyol», Bergés-Santpere, Santpere-Bergés—tanto monta, monta tanto,—s'afarten de guanyar peles amb un nou vodevil titolat «A les sis... cu-cut!».

Diu que és una obra més divertida que la història d'en

Lerroux, si no tingués el defecte de què l'empresa ha de gastar molts quartos amb serradures després de cada representació.

Dels demés temples *taliescos* ja en parlarem dimecres que ve, si Déu vol i som vius.

L'HOMME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

NOSALTRES, que som bons xicots i gent de sa casa, no hem volgut fins ara parlar dels music-halls perquè no acostumem gaire a freqüentar aquests llocs de perdició.

Però ara que als temples de Venus d'abans es veu lo mateix, poc més o menys, que als festivals de qualsevol societat gremial, podem dedicar-los-hi una mica d'atenció, sense por de què ningú ens critiqui.

A l'«Alcázar» anuncien l'estrena d'una revista que, segons ens diuen, ni la dels Sometents.

La Lluïsa de Lorena, al «Royal», fa que molta gent compregui la necessitat que els francesos tenien de la revenja.

Al «Monte-Carlo», cada dia hi ha més *jaleo*; la Consol Ferrer i la Tereseta Pons agraden molt més que els tzigans de l'Exposició del Moble; ara anuncien (al «Monte-Carlo», no a l'Exposició) «La primera aventura», que deu ser cosa bonica, si és com la d'un servidor, que li van trencar una costella, pel Carnestoltes, per fer l'amor a un urbà vestit de princesa turca...

—Per què aquella poca-solta m'haurà dit que faig cara de be petit?

AL VOLTANT DEL MUNDO

LA IMPOTÈNCIA I L'ESTERILITAT, SÓN HEREDITARIES

Un professor de la Universitat de Turín (allà on s'engegava la bomba) ha afortunat a la humanitat amb un nou descobriment.

En un voluminós follet que ha publicat, explica que la majoria dels casos d'impotència i d'esterilitat són deguts a què els pares ja ho eren.

El diari italià *Corpo di Baco* se'n burla, preguntant si els capons també són hereditaris.

UN PAL DE TELÈFON QUE VIU

A la Malàssia, en un poblet anomenat Noesthemperbroks, s'ha registrat un fenomen curiós. Els naturals del país, els noesthemperbrokins, es van adonar de què un dels pals del telèfon creixia, i a l'arribar la primavera començà a treure aïlladors de porcellana, quedant tot ell florit com un ametller.

Un sens fi de naturalistes estan estudiant el cas. Es tem que els demés pals arrelin, doncs aleshores la telefonía estaria a mercè de totes les enfermetats de les plantes. Seria molt dolorós que, al demanar comunicació, la senyoreta del centre respongués: «No pot ésser. La línia està atacada per la filoxera».

UN XUT POTENT

A Orsai, poble situat prop de la frontera del Perú, un davanter del «Colúmpime F. C.» va clavar una patada tan forta, que la pilota va sortir del camp, i atravesant la frontera va clavar un tanto a un pobre carrabiner, que va quedar amb el nas aixafat.

Es temia una reclamació diplomàtica a causa del tanto al carrabiner.

A l'últim ho han deixat córrer i han anul·lat el tanto, perquè el davanter estava a Orsai.

LA TISI GALOPANT

El doctor E. Scuphinada ha trobat una fórmula, que anomena el «767», que ha acabat amb la tisi galopant.

Amb aquesta fórmula la tisi galopant ha degenerat en tisi al trot.

Diu que encara no està content, i que vol provar si amb la fórmula «768» pot aconseguir la tisi al pas.

Un metge enemic seu, ha posat a la venda un específic que es diu: «La tisi a peu coix».

I corren veus de què està ja a punt de sortir-ne un altre que tindrà per nom «La tisi a pas de cargol».

LA REPRODUCCIÓ DE LES BÈSTIES

L'Acadèmia de Ciències de Montmeló ha publicat uns estudis sobre la reproducció de les bèsties, de gran interès per als naturalistes.

La reproducció de la tortuga és molt semblant a la de les castanyoles. El mascle i la femella junts, produeixen un *crec cata crec* que fa el mateix efecte d'un *bolero*.

La reproducció del mico és la més lenta, degut a lo que costa d'escalfar a la femella. Tots sabem que la mica és refractària. A l'ensem és molt difícil multiplicar havent agafat una mona.

El canguro és la bèstia que sent amb més intensitat l'amor. No és de les que diuen: «Posa-m'ho aquí, que no tinc butxaques.»

Una de les bèsties que pateixen més reproduint-se són els eriçons.

Per a no cansar als llegidors, clourem la llista, però, abans de fer-ho, no volem deixar de consignar lo que més ens ha interessat del llibre.

Diu que 2000 anys endarrera, cada vegada que dormien junts dos «diplodocus gigantes», hi havia un terratrèmol de mil dimonis, que enderrocava varis pobles, no quedant-ne rastre.

Aquestes bèsties podien estar segures de què els amics no els gastarien brometes pesades a la nit de nuvis.

LANG-HUSTINUS

T. L.

—Així, el doctor no li ha prescrit cap règim per amagrir-se?

—Cap. Unicament m'ha dit que vingúes a despesa a casa vostra...

(De Sans Gène.)

MALA LLENGUA

—La Maria? No et sembla que té alguna cosa de la Venus de Milo?

—Sí: els anys.

(De Ruy Blas.)

—No se'n dona vergonya de dormir mentre toquen la Simfonia heroica?

—Ca! Si no dormo. Qualsevol dorm amb aquest soroll!

(De Le Rire.)

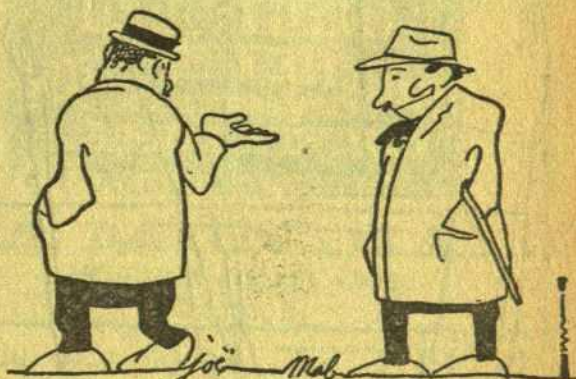

A. de Roux

—I són maques com vostè totes les noies del poble?

—No ho sé. Jo només miro els joves.

(De Le Rire.)

—Ja pot dir-li de part meua que és un poca-vergonya. I que no li envio pas a dir.

(De Sans Gène.)

CONTES INSTANTANIS

En Corneli atrapà la seva muller passejant amb un jove...

—Es pot saber què hi fa vostè amb aquesta senyora?—li preguntà, tot enfutismat.

—Ei!—respongué el jove.—No es posi així, que un servidor va amb bon fi. Penso casar-m'hi... si es queda vídua.

El carceller.—Si tornes a riure't de mi, d'una puntada de peu vas a parar a la Rambla!

El pres.—Au, maco!

L'escena, a bordo, en un temporal desfet.

—Què li sembla? Correm perill?—preguntà mossèn Joan, un dels passatgers, al capità.

—Si això no s'adoba, aquesta nit serem al Cel...

—Déu nos en guard!

—Què tal? Ja t'has estrenat de metge?

—Sí, noi. Em van venir a buscar per un part.

—I què tal?

—La mare i la criatura, s'han mort, però tinc esperances de salvar al pare.

—Vostè és masó?

—Sóc més. Sóc set-masó.

*** Conta mossèn V.r.n., que una vegada va casar un vellet de vuitanta anys amb una xicota de divuit.

Acabada la cerimònia, algú va fer-li present sa estranyesa pel fet de què no els hagués dirigit la plàtica de costum.

—Veuran—féu l'al·ludit rector:—perquè els hauria tingut de parlar sobre aquelles paraules de l'Escriptura: «Perdona'ls, Senyor, perquè no saben el que es fan...»

*** De l'*Heraldo de Madrid*, parlant de la mort de Don Tancredo:

«El mismo día en que terminaba el siglo XIX, el 31 de Diciembre de 1899...»

Home! Que els segles tenen cent anys, i no noranta nou!

*** Llegim a *Las Noticias* l'anunci aquest:

«...la preciosa novela de Mary Floran «Un ano de prueba». (Laureada por la Academia francesa.)»

Ves quines coses d'anunciar!

*** Diuen de Londres que en Lloyd George, abans de marxar als Estats Units, ha celebrat un contracte amb diferents diaris de dita República, pel qual es compromet a escriure una sèrie d'articles que li seran pagats a raó de quatre dòlars per paraula.

Si això ho proposen a en Valentí i Camp, els diaris s'arruïnen. Llegir-lem allò de «...el ignoto, inconscient e incognoscible ser intelecto y pensante, o sea el yo...». Total, tretze paraules per a dir jo.

*** En P.Lu era casat amb una dona d'aquelles que se'n diu lleugeres, per a no dir-los-hi quelcom més lleig. El pobre noi, sapiguent-ho, anava esverat.

Dies enrrera la va atrapar al «Royal» prenent, molt amantelada, un plat de nata, amb un jovenet d'aquells d'adorno.

—Què vol dir això?—féu en Palau, indignat.

A lo qual respongué ella:

—I ara! Potser sí que aniràs a tenir gelos d'un mocós de divuit anys!

*** Acabem de llegir un cuplet que es titola «Tempestad», que creguin que és una obra mestra. Facin-se'n càrrec:

«Virgen de los mares tened piedad
esto no es tormenta que es tempestad
(o potser és tràngol)
es una vida temeraria la vida del mar
ellos salen de casa tal vez no volverán
(això és la vida!)

Por dios por dios salválos
(es veu que no li donen importància a Dios)
si es que los puedes salvar
(caram!; vaja un dubte!)
tened piedad de nosotros
somos la gente de mar
luchando en tormentas y en tempestad
vivimos por milagro la gente de mar
(i dali amb la gente de mar!)
mi marido con otros han ido a pescar
están muy lejos no se pueden salvar
(ai carat!)

Rugen los vientos y el trueno dentro del mar
(a dins, eh!)

solo tu por milagro los puedes salvar
y evita que se les presente ningún huracán
por que yo morire pronto sino vuelven mas.»

Es bonic, oi?

Correspondència

Noi de Reus : Sí, senyor. Molt contents i satisfets. Que no se'ns nota a la cara?

Calafia : No, prenda, no. No farem res. Som bútxares, però amb modals.

R. S. : Ens fa l'efecte de què vostè és un «tífan».

Canut : No. No fa pel nostre tarannà. És massa brut i no està la cosa per mandangues.

B. Cerro : Ai, la mare, que patirem! Feia temps que ho rumiava, això?

D. Sgraciat : Vol que li donem un bon consell? Dedit's a fer paperines. Per poc que li dongui, li donarà més que l'escriure.

Pagano : Si ho entenem, que ens pelin. Provarem de llegir-ho cap per avall.

Nena rossa : N'aprofitarem dos, que estan xafats amb salero. Lo altre, al pantalón del olvido.

Gat vell : I un be negre!

Sis d'oros : El dibuix està bé. Vostè promet. Tot serà que després dongui.

Saler : Psè! Es allò! Què li direm, sant cristià? Pot provar-ho.

Un etc. : Per anar a la cangri, no hi hauria com publicar lo de vostè. Quin mal li havem fet, que ens en vulgui tant?

Rosca : Ai, Senyor! Tan feliços que viuríem si no fossin aquests disgustos!

Sami II : L'arreglarem un xic i anirà. Quina satisfacció nel team, oi?

Iluc : Si no fos afanat, conformes.

Velásquez II : Llaunes, no. Faci's càrrec de les coses. Ah! El xisto, de primera. És un «oncle», vostè!

Sipi : No farem pas res. Ha fet salat.

ORQUESTINA JAZZ-BAND GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.

TALLERS GRÀFICS COSTA, COMTE DE L'ASSALT, 45.—BARCELONA

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)

Confort modern - Habitaciones a 5 pesetas - Calefacción central - Saletas de bany - Teléfono privat. — Portal de Santa Madrona, 6 (Davant del Banc d'Espanya) Barcelona

MAISON MEUBLÉE (Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barbad, 27 Teléfono

3221 A. Barcelona.—Gran confort i saletes de bany.—Teléfono privat.—Ascensor.—Continuament reformat a la moderna.

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues universalmente reconocen que en esos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades. VIAS URINARIAS.—Blenorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, etc., del hombre, y uretritis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujo, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PASTILLAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—Sífilis (avariosis), escomas, herpes, úlceras varicosas (llagas de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas agnó, urticaria, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5 PASTILLAS FRASCO :: :: :: ::

DEBILIDAD NERVIOSA.—Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 6 PASTILLAS FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C., Montcada, 11, Barcelona. — VENTA: Farmacia Segalá, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

KABROL

Fa desaparèixer les cabres instantàniament i sense cap compromís.—Preu del frasc Una pesseta. — De venda en la Farmàcia del Dr. BARTOMEU, Plaça Universitat (cantonada Tallers)

F. ALBERTI

ULTIMES CREACIONS
EN CALÇATS A MIDA

Trafalgar, 80

Barcelona

CONSULTORI POLICLINIC ATRIBAU, 30, PRAL.
De 11 a 1 i de 6 a 8.
SÍFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pesetes :: :: ::

LA MUNDIAL

ARTICULOS RESERVADOS

Esparter, 6

Llegiu cada dijous

XUT!

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNIA (ronya). Sens dany fa desaparèixer la SARNIA en 10 minuts. Desconfeu sempre de les imitacions. Comte de l'Assalt, 86, Barcelona, i Centres d'Específics :: :: :: :: ::

—Fuig, Ramon, que si la mamà et veu!
—En què quedem? No dius que no em pot veure?